

прѣдъ да стоишь? Ты ще си туй хубосинцата хаджійка и чорбаджійка, и си дошла и тукъ да излѣзешъ на прѣдъ, да сѣдишь на чело а? Да ся махашъ отъ тукъ. Тука нѣма хаджійки, чорбаджійки никакъ: нѣма тронове, нѣма моды, нѣма бѣяло, нѣма червило; рай е частъ отъ таквызъ мръсоты; а клюкы да ходишь да правишь и да размирявашъ райскыѣ жители не ше ти е коліе.

— А кѣдѣ да идѣ, горкана азъ сега, свѣгче Божій, рѣкла нашата чорбаджійка съ умиленъ гласъ и усърняло лице.

— ИДИ ПО ВРАГА, отговорилъ гнѣвно св. Петръ.

Нѣкои Господжи мѣрjali веднѣжъ едного философа защо не дава на дѣщерѣ си да учи странни языцы. О, за языкътъ на женатѣ и единъ само языкъ е доста! реклъ той.

— На една женѣ родниныѣ ѣ направили забѣлѣжкѣ, че дѣцата ѣ стоятъ нѣкакъ все умыслени и тажни. Незнайкѣ, *мари*, рѣкла тя що сѣ таквызъ; все ты бѣи да бѣдѣтъ весели, а тѣ не ставатъ.

Забѣлѣжено е че явеніето на истинната любовь въ свѣтътъ е, каквото явеніето на призрацыѣ и вѣдыѣ; всичкыи свѣтъ говори за тѣхъ, но малко сѣ онѣзъ които могатъ да кажѣтъ че сѣмъ ги видѣли.

Пролѣтъ

Ты пакъ ся завращашъ, о пролѣтъ и младость,

Съ цвѣтливѣ ногѣ,

И пакъ ся завраща и драгость, и радость,

И цвѣтъ, и злѣка!

На яворѣ въ горѣ гъркорица въспѣва

На тебѣ хвала;

Овчарѣ тя здрависва на златникъ моравѣ:

«Добръ си дошла.»

По цвѣтны странища овчарка засмѣна

Бере мензохарѣ,

На кыткѣ го кычи, на кыткѣ бесцѣнѣ

Овчерю на дарѣ!

Въ оградѣ, въ градины, въ горы и въ долины

На ввредѣ ся отзывать любовны пѣснѣ;

Все тебе посрѣщатъ и радость осящатъ

Човѣцы, животны по всичкыи страны!

— Завраща ся пролѣтъ и цвѣнува цвѣте,

Сърдце, разбуди ся, замрѣло сърдце,

И развесели ся какъ въ прѣдни дѣніе....

Но ахъ, вѣчь за менѣ безвъзвратно отлѣте

Пріятното врѣме на младость въ свѣта!

Завянахъ, извянахъ, и вѣчь не цвѣтиѣ.